

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Pranas Bielevičius: Šiandien noriu kartu su jumis pažvelgti į „Evangeliją pagal Joną“. Mane, kaip ir daugelį tikinčiųjų, domina klausimai, susiję su Dievo malone. Kaip išlaikyti tą Dievo malonę savo gyvenimo kelyje?

Martynas Liuteris buvo vienas iš malonės ir vilties skelbėjų. Žmonės buvo pavargę, nematė Dieve vilties, gyveno amoraliai. Bažnyčia buvo tik išorinių ritualų laikymasis. Kodėl? Nes žmonės nematė prasmės elgtis kitaip. Bažnyčia buvo labai įtakinga, turėjo turtą. Žmonės tiesiog įprato atlikti tai, ko iš jų reikalavo, bet jie užmiršo pagrindinius dalykus. Vokietijoje daugelis žmonių nepriėmė Dievo malonės tokios, kokia ji yra.

Šiandien nenoriu cituoti Martyno Liuterio ar kitų, bet geriau žiūrėti į Dievo žodį.

Skaičiau vieną knygą ir supratau, kad Augustinas padarė vieną didelę klaidą. Jis gerai nemokėjo senosios graikų kalbos. Naudojosi Biblija, kuri išversta į lotynų kalbą. Vertėjai kartais daro klaidų. Rašto vietas apie malonę išvertė kaip „darbu besiekančio žmogaus“. Kuo viskas baigėsi? Gerai žinome, kad katalikybėje Dievo malonę žmogus turi užsidirbti darbais. Ką reiškia tik vieno žodžio neteisingas vertimas ir pritaikymas. Ir visa katalikų bažnyčios doktrina pasikeitė. Praktiškai buvo išsižadėta Kristaus. Dėl vieno žmogaus minčių, kuris ir šiandieną yra labai gerbiamas.

Taip ir mes, kurie skelbiame Evangeliją, galime padaryti daug klaidų, kai kalbame apie Dievo malonę.

Jono 1,1-19: „*Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas yra atsiradę. Jame buvo gyvybė, ir gyvybė buvo žmonių šviesa. Šviesa šviečia tamsoje, ir tamsa jos neužgožė. Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. Jis atėjo kaip liudytojas, kad paliudytų apie šviesą ir kad visi per jį įtikėtų. Jis nebuvo šviesa, bet atėjo liudyti apie šviesą. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį. Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per Jį atsirado, bet pasaulis Jo nepažino. Jis atėjo pas savuosius, ir savieji Jo nepriėmė. Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki Jo vardą, kurie ne iš kraujo, ne iš kūno norų ir ne iš vyro norų, bet iš Dievo gimę. Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome*

Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio, pilno malonės ir tiesos. Jonas apie Jį liudija ir šaukia: „Čia Tas, apie kurį kalbėjau: Tas, kuris eina paskui mane, pirmesnis už mane yra, nes Jis buvo anksčiau už mane“. Ir iš Jo pilnatvės mes visi gavome malonę po malonės. Nes Įstatymas buvo duotas per Mozę, o malonė ir tiesa atėjo per Jėzų Kristų. Dievo niekas niekada nėra matęs, tik tai viengimis Sūnus, Tėvo prieglobstyje esantis, mums Jį apreiškė. Toks buvo Jono liudijimas, kai žydai iš Jeruzalės atsiuntė pas jį kunigų ir levitų paklausti: „Kas tu esi?“

Atkreipkite dėmesį į 14 eilutę ir į 16-17 eilutes. „*Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio, pilno malonės ir tiesos.*“ „*Ir iš Jo pilnatvės mes visi gavome malonę po malonės. Nes Įstatymas buvo duotas per Mozę, o malonė ir tiesa atėjo per Jėzų Kristų.*

Kai mes kalbame apie malonę, tai kalbame apie ją atskirai. Mane nustebino, kad čia malonė neatskirama nuo tiesos. Judo 4 eil. „*Mat vogčiomis įsiskverbė žmonių, kuriems nuo seno surašytas toks pasmerkimas: jie bedieviai, iškreipia mūsų Dievo malonę į palaidumą ir neigia mūsų vienintelį Valdovą Dievą ir Viešpatį Jėzų Kristų.*“

Kai kurie galvoja: kadangi Kristus numirė už jų nuodėmes, dabar jie yra laisvi ir gali daryti, ką tik nori. Laisvi net ir nuo Kristaus.

Jono 8,1-5: „*Jėzus nuėjo į Alyvų kalną. Anksti rytą Jis vėl atėjo į šventyklą. Visi žmonės rinkosi prie Jo, ir Jis atsisėdęs juos mokė. Rašto žinovai ir fariziejai atvedė pas Jį moterį, sugautą svetimaujant. Pastatė ją viduryje ir kreipėsi į Jį: „Mokytojau, ši moteris buvo pagauta svetimaujant. Mozė Įstatyme mums įsakė tokias užmėtyti akmenimis. O ką Tu pasakysi?“*

Vėl grįžkime į Jono 1,17 eilutę „*Nes Įstatymas buvo duotas per Mozę, o malonė ir tiesa atėjo per Jėzų Kristų.*“

Rašto žinovai ir fariziejai žiūrėjo iš Įstatymo pozicijų. Jono 8,6-7: „*Jie tai sakė, mėgindami Jį, kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus, jų nepaisydamas, pasilenkęs rašė pirštu ant žemės. Jiems nesiliaujant klausinėti, Jis atsitiesė ir tarė: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas sviedžia į ją akmenį“.*

Čia žmonėms buvo labai didelis iššūkis.

Kai mes kalbame apie Dievo malonę supraskime, kad tikimasi, jog pakeisime savo gyvenimą. Permainos prasideda nuo pasikeitusio mūsų požiūrio į save. Ne veltui Jėzus „Evangelijoje pagal Joną“ daug kartų pabrėžia: „Kam daug atleista, tas daug myli.“ Daugumą žmonių nesuvokia, ką gavo iš Dievo, kuris atleido visas nuodėmes. Kai žvelgia į kitą, pamato jo nuodėmes, suvokia, jog ne jis yra teisėjas tam žmogui, bet Dievas yra teisėjas. Tačiau tai nereiškia, kad reikia užmerkti akis į nuodėmę. Turi būti malonės ir tiesos pusiausvyra. Tikroji Evangelija turi savyje ir malonę, ir tiesą. Kodėl? Nes malonės neįmanoma suvokti tol, kol tu nesuvokei savo nuodėmingumo.

Jono 8,8-10: *„Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės. Tai išgirdę, sąžinės apkaltinti jie vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradedant nuo vyresniųjų iki paskutiniojo. Atsitiesęs ir nebematydamas nė vieno, tik moterį, Jėzus paklausė: „Moterie, kur tie tavo kaltintojai? Niekas tavęs nepasmerkė?“*

Jėzus nesakė, kad ta moteris nekalta. Jis norėjo pasakyti, kad ir tie, kurie ją atvedė, yra tokie patys nusidėjėliai, kaip ir ji.

Jono 8,11: *„Ji atsiliepė: „Niekas, Viešpatie“. Jėzus jai tarė: „Nė Aš tavęs nesmerkiu. Eik ir daugiau nebenusidėk“.*

Jėzus sakė, kad moteris turi pakeisti savo gyvenimo būdą.

Pastebėjau, kad nusidėjęs sakau Dievui: „Dieve, atleisk man. Aš nusidėjau“, bet nevisada pereinu iš malonės pusės į tiesos pusę. Štai kur problema. Aš noriu atleidimo, bet nenoriu pasikeitimo, kurio iš manęs tikisi Jėzus. Turiu prašyti Dievo pakeisti mano vertybes, mano širdį. Aš pats to negaliu padaryti. Jėzus nori, kad mes nebebūtume nuodėmės vergai. Juk nuodėmė nėra tik blogas poelgis. Tai yra vergystė, į kurią įklimpstama. Mes matome girtuoklius, kurie įklimpę į šią nuodėmę. O kaip mes prisitaikome prie pykčio, neapykantos, apkalbų, nesąžiningumo. Turime neužmiršti, kad mums reikalingas ne tik atleidimas, bet ir pakeistas gyvenimas. **Kokia nauda žmogui, jeigu jam atleista, o jis tebevergauja nuodėmės.**

Mes dažnai žmonėms kalbame apie Dievo malonę. Jie ir pasiima malonę. Kol į jų gyvenimą neateina tiesa, tol neateina ir išgydymas nuo nuodėmių. Tai galime pastebėti ir savo

krikščioniškame gyvenime. Mums atrodo, kad esame daug pasiekę, o kai ateina išmėginimai, tada pastebime, kad darome tai, ką darėme iki šiol. Tai rodo, kad kažkas mūsų gyvenime yra negerai. Todėl, kad skelbiame Evangeliją, kai vienas kitą drąsiname, nenusiminkime. Juk šitoje knygoje pasakyta, kad tiesa mus išlaisvins. Jėzus nori, kad tai, kas mums buvo atleista, būtų iš mūsų gyvenimo ir pašalinta. Žinau ne vieną atveją, kai po daugelio metų tikintieji, kurie meldėsi, buvo pakaltinti dėl praeities klaidų, blogo elgesio. Jie grįžo ir atsiprašė žmonių, kuriuos įžeidė, įskaudino. Jiems tai padaryti buvo labai sunku, bet tai ir yra tiesa.

Mes, kaip tikintieji, turime nuolat skaityti Raštą ir išlaikyti pusiausvyrą tarp malonės ir tiesos. Vien tik tiesa gali mus atvesti į Įstatymo raidę. Tai atves mus į etiketo laikymąsi. Vien tik malonė gali mus nuvesti į neatsakingą gyvenimo būdą. Malonė sugrąžina mums gyvenimo džiaugsmą, gyvenimo spalvas, bet Jėzus sako, kad neturėtume čia sustoti, nes reikalingas visiškas išgijimas. Štai kam reikalinga Dievo tiesa.

Prisiminkime, kaip Jėzus elgėsi, kai susitiko samarietę. Jis skelbė jai malonę, bet tuo pačiu skelbė ir tiesą. Ta moteris pasikvietė daug kitų žmonių. Jie atėjo pas Jėzų dėl tos moters liudijimo. Šiuo metu žmonės nori Dievo malonės, bet nenori tiesos.

Man labai patinka susitikti vieną brolių iš Šiaulių, kuris buvo alkoholikas. Jis lanko anoniminių alkoholikų užsiėmimus. Ten reikia prisistatyti: „Esu alkoholikas toks ir toks“. O jis sako: „Aš jau nesu alkoholikas. Aš toks buvau, bet Dievas mane apvalė.“ Kiti sako: „Tai yra nerealu. Jeigu tu buvai ligonis, tai toks ir likai.“ Dievas apvalė potraukį gerti alkoholį ir jis nebegeria. Tai priklauso nuo žmogaus asmeninių santykių su Dievu. Jeigu nuoširdžiai šaukiasi ir prašo Dievo pagalbos, tai Jis apvalo, išlaisvina.

Daugelis religijų išvystytos taip, kad patenkintų žmogaus poreikį – jį nuramintų. Tai jos ir daro. Žmogus priima Kristaus malonę, džiaugiasi, nuramina savo sąžinę. Aš kartais sutinku tikinčiųjų, kurie gyvena nuodėmėse. Klausiu: „Kaip jūs jaučiatės?“ Išgirstu atsakymą: „Puikiai“. Ką tokiam žmogui gali pasakyti? Jis Evangeliją žino, bet gyvena nuodėmėse.

Romiečiams 6,23: *„Atpildas už nuodėmę – mirtis, o Dievo dovana – amžinasis gyvenimas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.“*

Sujunkime mūsų asmeniniame gyvenime Dievo malonę su tiesa, nes mums reikia ir atleidimo, ir

visiško išlaisvinimo.

2014-01-12, Marijampolė